

กุดญแจใจ

นิทานสารคดีที่ตลึงใจคุณ!

เข้าใจคนต่าง
วัฒนธรรม

จากใจผู้ปกครอง
สอนเด็กเกี่ยวกับวัฒนธรรมในโลก

เพราะว่าเราทำได้

สารบัญ

บทบรรณาธิการ

3

หญิงหัวกระเป๋

4

เข้าใจคนต่างวัฒนธรรม

7

แนวทางการร่วมงาน
ระหว่างหลายวัฒนธรรม

8

จากใจผู้ปกครอง
สอนเด็กเกี่ยวกับวัฒนธรรมในโลก

10

เพราะเราทำได้

11

คนใจดี

12

ข้อควรคิด
การโอนอ่อนผ่อนผัน

ฉบับ
ออกแบบ

อีเมลล์
เว็บไซต์

ชุดที่ 3 เล่มที่ 9
ยูเอ็ม กราฟ

family@thaifamily.org
www.thaifamily.org

Copyright © 2011 by Motivated
สงวนลิขสิทธิ์

วัฒนธรรมเป็นแนวคิดที่มีนิยามหลากหลาย แต่สรุปคร่าวๆ วิธีหนึ่งที่จะอธิบายคำว่า “วัฒนธรรม” ก็คือ ความเชื่อหรือค่านิยมที่กลุ่มคนหรือชุมชนที่อยู่ร่วมกัน เป็นสิ่งที่ปลูกปั้นความเข้าใจที่เรามีต่อชาวโลก นี้นำไปถึงแวดวงที่เราถือกำเนิดมา และแวดวงที่เรากลายเป็นส่วนหนึ่งหรือเข้าร่วมด้วย

เมื่อผู้คนจากกลุ่มวัฒนธรรมต่างๆ ประสบความท้าทายที่นาตั้นเต้น ในการติดต่อสื่อสาร และทำงานร่วมกัน ค่านิยมทางวัฒนธรรมอาจขัดแย้งกันในบางครั้ง เราอาจเกิดความเข้าใจผิด บ่อยครั้ง “วัฒนธรรม” ก็เป็นต้นเหตุความท้าทายในเรื่องการติดต่อพูดคุย โดยที่เราคิดว่า “เขาไม่เข้าใจ” หรือ “เธอไม่เข้าใจหรือกว่าผมพยายามพูดอะไร”

ถ้ามีคนขอให้เราจรายการสิ่งที่เราคาดหวัง และหวาดกลัว เกี่ยวกับกลุ่มคนที่แตกต่างไปจากเราส่วนใหญ่แล้ว คงรวมไปถึงการเกรงว่าจะถูกตัดสินผิดๆ การสื่อสารคลาดเคลื่อน และการอวดอ้างตัว หรือทำให้คนอื่นเจ็บช้ำโดยไม่ได้ตั้งใจ สิ่งที่เราหวังอาจรวมไปถึงโอกาสที่จะได้พูดคุยกัน เรียนรู้สิ่งใหม่ๆ ผูกมิตรสัมพันธ์ และเข้าใจแง่คิดต่างๆ ผู้คนในกลุ่มที่แตกต่างจากเรา อาจมีสิ่งที่คาดหวังและหวาดกลัวคล้ายคลึงกับเราเช่นกัน

มีความจำเป็นอย่างยิ่งที่หลวงกว่ายิ่งขึ้น ในการสื่อสารและการเข้าใจผู้คนต่างวัฒนธรรม ในยุคสมัยนี้ซึ่งมีความหลากหลายอย่างมาก เราหวังว่าบทความใน ฤกษ์แจใจ ฉบับนี้ จะช่วยให้แนวทางแง่บวก เพื่อเสริมสร้างโลกที่มีความสามัคคีกลมเกลียวมากขึ้น โดยปลูกฝังความเมตตากรุณา ความเคารพ ความโอนอ่อนผ่อนผัน และการยอมรับนับถือผู้คนที่เราพบปะแต่ละวัน ไม่ว่าเขาจะมีเชื้อชาติ วัฒนธรรม หรือฐานะทางสังคมอย่างไร

คณะผู้จัดทำ ฤกษ์แจใจ

หญิงหัวกระเป๋

ปรับเปลี่ยนจากเรื่อง
Let Me Tell You a Story
โดย โทนี แคมโปโล

โทนี แคมโปโล บอกเล่าถึงเรื่องราวที่เพื่อนของเขาประสบ ซึ่งจงใจให้เธอมองดูผู้คนในแง่ที่แตกต่างไป

ตอนคริสต์มาสเพื่อนคนนี้จะไปที่ร้านหุของแพง เธอไม่ได้ซื้อของมากนัก แต่ชอบเดินดูของ เช่นเดียวกับผู้หญิงส่วนใหญ่

เมื่อเธอเดินดูชุดกระโปรงสุดหรู ราคาแพงที่สุดในร้าน เธอสังเกตเห็นหญิงยากจนออกมาจากลิฟต์ เสื้อผ้าเธอสกปรก ถุงनोंม้วนลงไปถึงข้อเท้า เธอหัวกระเป๋ใบใหญ่ เห็นได้ชัดว่าหญิงผู้นี้อยู่ผิดที่ และคงไม่มีเงินซื้ออะไรในร้าน ชุดกระโปรงส่วนใหญ่มีราคาหลายพันดอลลาร์ ดูเหมือนว่าหญิงผู้นี้ไม่ใช่คนประเภทที่มีฐานะดี

เพื่อนของโทนีคิดว่ายามรักษาความปลอดภัยคงจะมาพาหญิงคนนี้ออกไปจากร้าน แต่แทนที่จะเป็นยาม พนักงานขายหญิงผู้สุภาพเดินเข้ามาหาเธอ และถามว่า “มีอะไรให้ช่วยไหมคะ คุณผู้หญิง”

หญิงผู้นั้นตอบว่า “อ้อ ฉันอยากดูชุดกระโปรงค่ะ”

“ชุดกระโปรงประเภทไหนคะ” พนักงานขายถามด้วยความสุภาพและให้เกียรติ

“ชุดงานเลี้ยงค่ะ”

“คุณมาถูกร้านแล้วค่ะ เชิญทางนี้ค่ะ ดิฉันคิดว่าเรามีชุดงานเลี้ยงอยู่ อยู่ข้างค่ะ”

พนักงานขายใช้เวลากว่าสิบนาทีที่เลือกชุด

กระโปรงให้เข้ากับสีดวงตาเธอ และแนะนำชุดกระโปรงที่จะเข้ากับสีผิว และรสนิยมที่เธอชอบ หลังจากเลือกสามชุด ซึ่งเห็นพ้องกันว่าเหมาะสมที่สุด เธอก็พาหญิงผู้นั้นไปห้องลองชุด

เพื่อนของโทนีเฝ้าดูด้วยความตั้งใจ เธอเดินเข้าไปในห้องลองเสื้อผ้าเช่นกัน ในห้องถัดไปเธอเสียหู่ฟังว่าเกิดอะไรขึ้น

หลังจากลองชุดประมาณสิบนาที โดยที่พนักงานขายให้ความช่วยเหลือ หญิงผู้นั้นกล่าวตัดบทว่า “ฉันเปลี่ยนใจ ฉันจะไม่ซื้อชุดวันนี้”

“ไม่เป็นไรค่ะ” พนักงานขายกล่าวนุ่มนวล “นี่นามบัตรดิฉันค่ะ หากคุณกลับมาที่ร้านอีกหวังว่าคุณจะถามหาดิฉันนะคะ ดิฉันจะถือว่าเป็นเกียรติที่มีโอกาสให้บริการคุณอีก”

บ่อยครั้งเหลือเกินที่เราผลอตัดสินจากรูปร่างภายนอกโดยอัตโนมัติ ทว่าพนักงานขายผู้มีมาตรฐานระดับอาชีพสูงสุดคนนั้น ทำหน้าที่สุดความสามารถ โดยไม่ใ้รูปร่างภายนอกของลูกค้าส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมของเธอ แถมยังเปิดโอกาสให้มีการติดต่อกันอีก

ถึงแม้ว่าเธอจะเป็นคนยากไร้ แต่หญิงหัวกระเป๋าคคนนั้นสมควรได้รับความเคารพนับถือ และโอกาส เช่นเดียวกับมนุษย์คนใดๆ เพราะทุกคนมีศักยภาพ บางครั้งต้องอาศัยเวลาเท่านั้นเอง ◆

เข้าใจคนต่างวัฒนธรรม

ปรับเปลี่ยนจาก *Cultural Intelligence* โดย บรูคส์ ปีเตอร์สัน

ความสามารถในการทำงานกับคนต่างวัฒนธรรม ทวีความจำเป็นมากยิ่งขึ้น ในสถานที่ทำงานทั่วโลก ถึงแม้ว่าเราไม่เคยเดินทางไปต่างประเทศ การเตรียมพร้อมที่จะคลุกคลีกับผู้คนจากวัฒนธรรมอื่น ก็เป็นสิ่งสำคัญ เพราะแต่ละปีมีคนย้ายถิ่นฐานเข้ามาอยู่ในประเทศเราทวีคูณขึ้น เช่นเดียวกัน การติดต่อสื่อสารทั่วโลกผ่านวิดีโอ และการประชุมทางไกลผ่านเครือข่ายคอมพิวเตอร์ ก็แพร่หลายมากขึ้น เราจะรับมือกับสถานการณ์ดังกล่าวอย่างมีประสิทธิภาพได้อย่างไร เราจะหลีกเลี่ยงการเห็นต่าง โดยไม่ให้เป็นความชอบและไม่ชอบได้อย่างไร มีทางไหมที่จะเข้าใจและเคารพนับถือความแตกต่างระหว่างเรากับผู้อื่น และนำมาใช้เพื่อสร้างสัมพันธภาพอันแน่นแฟ้น ซึ่งมีความยืดหยุ่นมากขึ้น

คนส่วนใหญ่ที่มีความเข้าใจเรื่องวัฒนธรรมน้อยนิด ดิ้นรนต่อสู้กับความแตกต่างที่เขาประสบ ในการเชื่อมสัมพันธภาพกับผู้คนจากวัฒนธรรมอื่น ในส่วนลึกพวกเราหลายคนมีความเชื่อว่า การเชื่อมสัมพันธภาพกับผู้คนจากวัฒนธรรมอื่นควรจะเป็นเรื่องง่าย แต่ในเมื่อไม่ใช่เรื่องง่าย และมีความแตกต่างใหญ่หลวง บ่อยครั้งเราได้ตอบด้วยการขาดความอดทน และถึงกับไม่เป็นมิตร

อย่างไรก็ตาม การดูแคลนวัฒนธรรมอื่น การถือว่าวัฒนธรรมอื่นยากเย็นหรือไร้สาระ เปรียบได้กับเต่าที่มีกระดอง มองนกฮัมมิงเบิร์ดที่มีงอย

ปากยาว มีปีกขนาดเล็ก และบอกว่านกฮัมมิงเบิร์ดน่าขัน ที่บินว่อนไปมาเร็วมาก ทั้งเต่าและนกฮัมมิงเบิร์ด มีตัวตนขึ้นมาด้วยเหตุผลเฉพาะเจาะจงที่แตกต่างกัน การที่จะพยายามฝืนให้ฝ่ายหนึ่งกลายเป็นอีกฝ่ายหนึ่งนั้นคงไม่สำเร็จหรอก

ดีกว่าที่จะหาทางเข้าใจความแตกต่างระหว่างวัฒนธรรมในเชิงลึก โดยปรับปรุงเขาวนปัญญาทางวัฒนธรรม และความสามารถในการเชื่อมสัมพันธภาพอย่างประสบผลสำเร็จ

ในวัฒนธรรมตะวันตกส่วนใหญ่ ผู้คนได้รับการปลูกฝังตั้งแต่เล็กให้มีความนึกคิดที่เป็นของตัวเอง กล้าเสี่ยง และมีความคิดริเริ่ม เขาได้รับการส่งเสริมให้มีโอกาสลักษณะของตนเอง และก้าวไปตามทางของตัวเอง โดยแสดงความคิดสร้างสรรค์กับงานมอบหมายในชั้นเรียน บ่อยครั้งเขาเล็งเห็นตัวเองว่าเสมอภาคกับผู้ที่มีอำนาจหน้าที่ดูแล

ในประเทศอย่างเช่นญี่ปุ่นและฝรั่งเศส กลับกันอย่างมากจากรูปแบบดังกล่าวของทางตะวันตก ตัวอย่างเช่น แทนที่จะส่งเสริมรายบุคคลให้เป็นดารา ชาวญี่ปุ่นมีสำนวนที่ว่า “ห้ามตัวที่ร้องเสียงดังจะถูกยิง” เขาไม่ได้จดจ่อกับการเรียกร้องความสนใจให้ตนเอง แต่ส่งเสริมความสมัคสมานและความแน่นแฟ้นในกลุ่มแทน ถ้าเอาสองคนที่มีความวัฒนธรรมต่างกันเช่นนี้ มาอยู่ในห้องเดียวกัน โดยไม่มีความเข้าใจเรื่องวัฒนธรรม ก็คงจะเกิดความเข้าใจผิดมากมายในการพูดคุยกัน

การเหมารวม กับ ภาพในวงกว้าง

เราต้องระวังอย่างมาก เมื่อศึกษาวัฒนธรรมต่างๆ เพื่อจะได้เข้าใจข้อแตกต่าง ระหว่างการเหมารวม กับภาพในวงกว้าง การเหมารวมมักจะเป็นถ้อยแถลงหรือ คำอธิบายในแง่ลบ เมื่อนำมาใช้กับมุมมองแง่ลบต่อคนทั้งกลุ่ม

บรูคลี ปีเตอร์สัน ในหนังสือ Cultural Intelligence เปรียบเทียบวัฒนธรรม ว่าเป็นดวงภูเขาหิมะน้ำแข็ง คือมีส่วนที่คุณมองเห็น เป็นส่วนยอด ได้แก่พฤติกรรม และลักษณะที่ชัดเจน เช่น ภาษา อาหาร ประชากร ดนตรี เสื้อผ้า วิถีชีวิต อากัปกิริยา สายตา และกิจกรรมยามว่าง แล้วก็มีส่วนของภูเขาน้ำแข็งที่อยู่ใต้น้ำ ซึ่งเรามองไม่เห็น เช่น ความคิดเห็น ทศนคติ ปรัชญา ค่านิยม และความเชื่อมั่น ส่วนใหญ่แล้วรวมไปถึงแนวคิดเรื่องเวลา กฎเกณฑ์สัมพันธภาพ ความสำคัญของการงาน แรงจูงใจที่จะบรรลุผลสำเร็จ การโอนอ่อนผ่อนผันต่อการเปลี่ยนแปลง แบบฉบับในการติดต่อสื่อสาร และความชอบ

การงาน กับ สัมพันธภาพ

ความเข้าใจผิดทั่วไปในความเข้าใจคนต่างวัฒนธรรม ก็คือ ถ้าเราทำตามสบาย เราก็จะเข้าใจกันได้ดี นั่นไม่ใช่ความจริงเลย

อีกแง่หนึ่งในการมองมิตินี้ก็คือ จุดสนใจของผู้คนอยู่ที่ “สิ่งที่คุณทำ” หรือว่าอยู่ที่ “คุณเป็นใคร” วัฒนธรรมที่ชอบทำงานจะเริ่มพูดคุยกับคนแปลกหน้า โดยถามว่า “คุณทำอะไร” คนส่วนมากในวัฒนธรรมดังกล่าว สร้างเอกลักษณ์โดยมีพื้นฐานจาก สิ่งที่เขาทำเป็นอาชีพ ส่วนอีกแง่หนึ่ง วัฒนธรรมที่มุ่งเน้นสัมพันธภาพ ก็มีจุดสนใจ อยู่ที่ เขาเป็นใคร เขาอาจแบ่งปันความสนใจเรื่องประวัติของศิลปะ วรรณกรรม หรือดนตรี เขาให้ความสำคัญกับเวลาพักผ่อนหย่อนใจ มากกว่าเวลาทำงาน (โดยที่ทำงานเพื่อให้อยู่ได้ ไม่ใช่ให้อยู่เพื่อทำงาน)

กล้าเสี่ยง กับ ระเบิดวัง

บางวัฒนธรรมชื่นชอบการเปลี่ยนแปลง และอ้าแขนรับการเสี่ยง ประเทศใหม่ๆ ที่เพิ่งเกิดขึ้นไม่กี่ร้อยปี หรือน้อยกว่านั้น ต้องกล้าเสี่ยงเพื่อก่อร่างสร้างตัวเองจากที่ไม่มีอะไรเลย กลับกันกับวัฒนธรรมที่เก่าแก่และมั่นคงกว่า เขาเลือกที่จะระมัดระวัง และทราบว่าเขาค่อยเป็นค่อยไปได้

คนที่ชอบเสี่ยงเลือกตัดสินใจอย่างรวดเร็ว แม้ว่าจะมีข้อมูลเล็กน้อย เขาจดจ่อกับปัจจุบันและอนาคต เขาไม่ค่อยระมัดระวัง และเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วโดยไม่กลัวการเสี่ยง เขาลองวิธีแปลกๆ ใหม่ๆ และใช้วิธีใหม่ในการแก้ปัญหา เขามีกฎเกณฑ์ ระเบียบการ และแนวทางไม่ค่อยมากนัก เขาไม่ยึดติดอะไรกับการเปลี่ยนแผนการในนาทีสุดท้าย

ส่วนอีกแห่งหนึ่ง วัฒนธรรมของคนที่ชอบระมัดระวัง เลือกที่จะรวบรวมข้อมูลให้มากพอสมควร ก่อนตัดสินใจ และมีความระมัดระวังมากกว่า ตามขั้นตอน “เตรียมพร้อม เล็งเป้า เล็งอีก เล็งอีกหน่อย แล้วยิง” เขาค่อยๆ เปลี่ยนแปลง และหลีกเลี่ยงภาวะเสี่ยง เขามักจะต้องการมีกฎเกณฑ์ ระเบียบการ และแนวทางมากขึ้น โดยที่อ้างอิงถึงเหตุการณ์ในอดีต ว่าอะไรได้ผล และอะไรไม่ได้ผล เขายึดติดกับวิธีที่ผ่านการพิสูจน์แล้ว ในการแก้ปัญหา เขาไม่ชอบเปลี่ยนแผนในนาทีสุดท้าย

ถึงแม้ว่าตัวอย่างข้างต้นอาจดูง่ายตายที่สุด ก็เป็นการมองภาพในวงกว้างที่มีประโยชน์ เพื่อช่วยเราให้เข้าใจข้อแตกต่างระหว่างวัฒนธรรมต่างๆ ถึงแม้ว่าจะไม่ถูกต้องทุกอย่าง สำหรับทุกประเทศ หรือทุกสถานการณ์

ขั้นตอนการเพิ่มความสำคัญด้านวัฒนธรรม ก็เป็นเช่นนี้แหละ คือเป็นขั้นตอน บ่อยครั้งอาจรู้สึกราวกับว่าคืบหน้าไปสองก้าว แล้วก็ถอยหลังไปก้าวหนึ่ง อย่างไรก็ตาม ถ้ามีทัศนคติที่ถูกต้อง ก็น่าตื่นตาตื่นใจ ในการพยายามเข้าใจวัฒนธรรมต่างๆ ที่เราประสบ โดยฝึกวิธีใหม่ในการทำความเข้าใจกัน และเข้ากันได้ นี่อาจง่ายพอๆ กับการคิดว่าจะเขียนอะไรในอีเมล หรือสลับซับซ้อนมากกว่า เช่นการเจรจาเรื่องที่ยากลำบาก การฝึกฝนเช่นนี้ ต้องอาศัยนิสัยใจคอส่วนตัวที่ประกอบด้วยความเห็นใจ ความอ่อนน้อม ผ่อนผันต่อสิ่งที่คลุมเครือ ความยืดหยุ่น การเปิดใจ และบุคลิกที่เป็นมิตร

ผู้ที่กล้าก้าวออกไปพยายามพูดคุย เพื่อศึกษาผู้คนและวัฒนธรรมอื่นๆ มักจะประสบผลสำเร็จในการเชื่อมช่องว่างใดๆ ถึงแม้ว่าจะทำผิดพลาดไปบ้างก็ตาม มากกว่าผู้ที่รือเพื่อหลีกเลี่ยงความรู้สึกอัดอั้นใจ ♦

แนวทาง การทำงาน ระหว่างหลายวัฒนธรรม

ต่อไปนี้เป็นแนวทางบางอย่าง
ที่ควรระลึกไว้ เมื่อเราเริ่มร่วมงาน
กับคนต่างวัฒนธรรมในชุมชนของเรา

- เรียนรู้จากการมองภาพในวงกว้างเกี่ยวกับวัฒนธรรมอื่น
แต่อย่าใช้ภาพในวงกว้างเพื่อการเหมารวม การ“เพิกเฉย” หรือ
ถือว่าแนวคิดเกี่ยวกับอีกฝ่ายหนึ่งเป็นสิ่งที่ง่ายตาย การนำภาพใน
วงกว้างมาใช้ให้เกิดประโยชน์มากที่สุด ก็คือ การเพิ่มไว้ในคลังความรู้
คุณจะได้เข้าใจยิ่งขึ้น และเห็นคุณค่าเพื่อนมนุษย์คนอื่น ที่น่าสนใจ และมี
หลากหลายแง่มุม
- ฝึกฝน ฝึกฝน ฝึกฝน นั่นเป็นกฎข้อแรก เพราะในการทำเช่นนั้น เราที่จะ
สื่อสารกับคนต่างวัฒนธรรมได้ดีขึ้นจริงๆ
- ตรวจสอบสมมุติฐานเกี่ยวกับการติดต่อสื่อสารใน “วิธีที่ถูกต้อง” อย่าทึกทักว่ามีวิธี
เดียวที่ถูกต้อง (คือวิธีของคุณ!)
- ทักษะที่ใช้ได้ผล ในการติดต่อสื่อสาร แทนที่จะหาคนมารับผิด เมื่อคุยกันไม่รู้เรื่อง อย่า
ทึกทักว่าเมื่อคุยกันไม่รู้เรื่อง ก็เพราะคนอื่นเป็นฝ่ายผิด ขอให้ตั้งใจฟัง และเห็นใจ
- พยายามเอาใจเขามาใส่ใจเรา โดยเฉพาะเมื่ออีกฝ่ายหนึ่งเห็นต่าง หรือมีแนวคิดที่แตกต่าง
จากคุณอย่างมาก คุณคงต้องก้าวออกไปสุดขอบโซนสบายที่คุณคุ้นเคย
- เตรียมตัวคุยเรื่องอดีต โดยใช้โอกาสนี้พัฒนาความเข้าใจ จากมุมมองของ “คนอื่น” แทนที่จะแก้ตัว
หรือขาดความอดทน ยอมรับเหตุการณ์ประวัติศาสตร์ที่เกิดขึ้น เปิดรับการเรียนรู้เพิ่มเติม
- ตระหนักถึงความไม่สมดุลในปัจจุบัน และเปิดใจรับฟังแนวคิดของกัน ในเรื่องความไม่สมดุลดังกล่าว
นี่คือสิ่งที่สำคัญเช่นกัน ในการเข้าอกเข้าใจ และทำงานร่วมกัน
- ตั้งคำถาม ถ้าคุณไม่แน่ใจว่าอีกฝ่ายหมายความว่าอย่างไร และระลึกไว้ว่าวัฒนธรรมที่ปกติธรรมดา
อาจปรับใช้ไม่ได้กับพฤติกรรมของรายบุคคลโดยเฉพาะ เราต่างก็ถูกปลูกปั้นขึ้นมาจากองค์ประกอบ
มากมาย เช่น ภูมิหลัง ครอบครัว การศึกษา และบุคลิกลักษณะ เราสลับซับซ้อนยิ่งกว่าที่วัฒนธรรม
ตามปกติธรรมดาเสนอแนะไว้ ♦

จากใจ
ผู้ปกครอง

สอนเด็กเกี่ยวกับวัฒนธรรมโลก

โดย เอพริล ดันแคน ปรับเปลี่ยน จาก *About.com Guide*

การสอนเด็กเกี่ยวกับวัฒนธรรมในโลก ช่วยเขาให้เห็นคุณค่าความแตกต่างในผู้คนและประเพณีของเขา เาหนังสือตำราวางไว้ก่อน มาเดินทางรอบโลก โดยไม่ต้องใช้กระเป๋าเดินทาง และใช้จินตนาการสอนเด็ก เกี่ยวกับความหลากหลายที่มีอยู่ในโลก

ทำหนังสือเดินทาง

การเดินทางไปต่างประเทศต้องใช้หนังสือเดินทาง ดังนั้นเริ่มการเดินทางไปต่างประเทศด้วยการทำหนังสือเดินทาง บอกให้เด็กทราบถึงเหตุผลที่เราใช้หนังสือเดินทาง บอกเขาว่าหนังสือเดินทางมีรูปลักษณะอย่างไร จากนั้นช่วยเด็กทำสมุดเล็กๆ เพื่อใช้เป็นหนังสือเดินทาง เขาจะได้วาดภาพ ติดสติ๊กเกอร์ หรือเอาภาพธงของประเทศนั้นๆ มาติด เพื่อ “ประทับตรา” หนังสือเดินทาง ขณะที่เขา “เดินทาง” จากประเทศหนึ่งไปยังประเทศหนึ่ง

กาแฟนิ

ตอนนี้เขามีหนังสือเดินทาง และพร้อมที่จะเดินทางท่องโลกแล้ว ขอให้พิมพ์แผนที่โลก โดยใช้เข็มหมุดปักตำแหน่งประเทศต่างๆ ทุกครั้งที่เรียนรู้เกี่ยวกับประเทศใหม่ ก็ให้เข็มหมุดอีกอันปักไว้บนแผนที่

ศึกษาสภาพดินฟ้าอากาศ

เด็กที่อยู่รัฐโอไฮโอไม่ต้องห่วงเรื่องพายุไซร่อน แต่คุณจะเจอสภาพการณ์เจนนีที่ไหนล่ะ สภาพดินฟ้าอากาศที่ดูโบหรือปากีสถาน วันนี้เป็นอย่างไรบ้าง สภาพดินฟ้าอากาศไม่ใช่แค่ ดวงอาทิตย์ ฝน ลม และหิมะ นั่นเป็นองค์ประกอบเบื้องต้น ขอให้เรียนรู้เกี่ยวกับสภาพดินฟ้าอากาศในประเทศอื่นๆ เพื่อรับประสบการณ์เต็มที่ ว่าเด็กซึ่งอยู่ที่นั่นประสบกับสภาพดินฟ้าอากาศอย่างไร

ศิลปหัตถกรรม

ลองประดิษฐ์ หรือสวมใส่หัตถกรรมประเภทที่พบปะในประเทศต่างๆ เช่น งานลูกปัด เสื้อผ้า เครื่องปั้นดินเผา การพับกระดาษ นี่เป็นเส้นทางซึ่งไม่มีที่สิ้นสุด

ช้อปปิ้ง

ในศูนย์การค้าที่กรุงเทพฯ ค้นหาซื้อของได้ทุกอย่าง ตั้งแต่เครื่องรางของขลัง เรือขโมยไปจนถึงกระรอกที่เป็นสัตว์เลี้ยง ลองมองหาหยก หรือต่อรองราคาเครื่องอิเล็กทรอนิกส์ไฮเทคในตลาดที่ฮ่องกง มองหารถม้าส่งของเมื่อไปช้อปปิ้งที่ไอร์แลนด์ ใช้แหล่งความรู้ออนไลน์ หามภาพ และบทความ เรียนรู้เกี่ยวกับตลาดในแต่ละประเทศ

หัดทำอาหารประจำชาติ

อาหารญี่ปุ่นหรืออาหารอาหรับรสชาติเป็นอย่างไร มีอาหารประเภทไหนในรายการอาหารที่เยอรมัน ลองทำอาหารประจำชาติด้วยกัน ดูว่าอะไรเป็นที่นิยมในประเทศที่คุณกำลังศึกษา

เรียนรู้วัฒนธรรมมารยาท

สิ่งที่เราทำกันในประเทศบ้านเกิด อาจไม่เหมาะสมไปในประเทศอื่น เรียนรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมมารยาทแต่ละอย่าง อาจช่วยเปิดหูเปิดตาทุกคน การเอาเท้าขึ้นเป็นสิ่งก้าวร้าวในประเทศไทย มือซ้ายถือว่าไม่สะอาดในปากีสถานและอินเดีย ดังนั้นขอให้ส่งอาหารหรือสิ่งของทุกอย่างให้คนอื่นด้วยมือขวา เรียนรู้วัฒนธรรมมารยาทกับเด็กของคุณ

สอนภาษา

การเรียนรู้ภาษาต่างชาติน่าสนุกสำหรับเด็ก โชคดีที่ว่าเราไม่ต้องพูดเป็นทุกภาษา เพื่อสอนเด็ก ศึกษาภาษาทางการของประเทศหนึ่ง เรียนคำเบื้องต้น ทั้งภาษาเขียนและภาษาพูด ถ้าไม่แน่ใจว่าจะออกเสียงอย่างไร ก็ไปดูที่ About.com มุมภาษา เพื่อฟังการออกเสียงที่ถูกต้อง

ฉลองเทศกาลต่างๆ

สอนเด็กเกี่ยวกับประวัติความเป็นมาของเทศกาลต่างๆ ในประเทศอื่น เช่น เริ่มขึ้นเมื่อไร เพราะเหตุใด เปลี่ยนไปอย่างไร ตลอดหลายปีที่ผ่านมา ตัวอย่างเช่น ออสตรเลีย แคนาดา นิวซีแลนด์ และสหราชอาณาจักร ฉลองวันหลังคริสต์มาส ประเทศทางตะวันออกกลางฉลองเทศกาลฮิดี ประเพณีตามเทศกาลเหล่านี้ รวมไปถึงการมอบเงินและบริจาคเพื่อเป็นการกุศล ช่วยเหลือองค์กรและผู้ที่ยากจน ♦

เพราะเราทำได้

โดย แมรีแอน รอส อินโดนีเซีย

ความดีที่คุณทำวันนี้

**บ่อยครั้งผู้คนจะหลงลืมในวันพรุ่งนี้
ถึงอย่างไรก็ตามความดีเกิด**

กั้งแรกที่ฉันอ่านข้อความนี้ ฉันจำได้ว่า
ฉันคิดว่าไม่มีเหตุผล แต่ความคิดดังกล่าว
เปลี่ยนไป

คุณแม่กับฉันขึ้นรถประจำทาง ขณะที่เดินไป
หาที่นั่งว่างด้วยกัน ฉันสังเกตเห็นมารดาวัยสาว
กับเด็กวัยหัดเดินและทารก เห็นได้ชัดว่าเด็กวัย
หัดเดินนั่งรถจนเบื่อแล้ว ผู้เป็นแม่พยายามหา
ทางให้เขานั่งอยู่กับที่ ขณะที่ดูแลทารกไปด้วย

เราที่นั่งข้างหลังเขาพอดี ฉันเลือกเพลง
ฟังจากเครื่องเล่นเอ็มพีสาม หวังว่าจะนั่งรถฟัง
เพลงให้เพลิน และไม่ต้องสนใจกับสภาพรอบข้าง
แต่ไม่นานนักเสียงร้องอ้อแอ้ของทารก ก็ดังขึ้น
เรื่อยๆ ฉันเริ่มรำคาญ

คุณแม่วัยสาวดูเครียดและอับอาย แต่นั่น
ไม่ใช่ฐานะการอะไรของฉัน ไม่มีใครอื่นในรถคิด
เช่นนั้นด้วย นอกจากคุณแม่ของฉัน ท่านเดินไป
นั่งข้างๆ มารดาผู้กำลังดิ้นรน

ทั้งสองคุยกันได้สักครู เมื่อหญิงคนนั้นหันมา
หาคุณแม่ ด้วยน้ำตาอาบหน้า ฉันปิดเครื่องเล่น

เอ็มพีสาม และเงยหูฟังคำสนทนา

เธอพาลูกนั่งรถสามชั่วโมง เพื่อไปเยี่ยมสามีที่
โรงพยาบาล เธอหมดเนื้อหมดตัว ไม่มีเงินซื้อนม
ให้ลูก หรือซื้ออาหารกลางวันทาน ฉันสงสัยว่า
คุณแม่เชื่อเธอหรือเปล่า บางคนจะเล่าเรื่องอะไร
ทั้งนั้นเพื่อขอเงิน

คุณแม่หยิบแอปเปิลออกมาจากกระเป๋า ส่งให้
ลูกชายของเธอ และก็ยึดเงินใส่่มือผู้เป็นแม่

“แมรีแอน” ท่านหันมาบอกฉัน “เขาจะลงรถ
ป้ายเดียวกับเรา ลูกช่วยน้องหน่อยนะ”

ฉันมองดูผมเฒ่าและเสื้อผ้าสกปรกมอมแมม
ของเขา ฉันนึกในใจว่าเขาเดินตามไปเองไม่ได้
หรือ แล้วฉันก็นึกถึงกลอนท่อนหนึ่งขึ้นมา

มอบให้สุดความสามารถ แม้จะไม่มีวันพอ
ถึงอย่างไรก็มอบให้สุดความสามารถเถิด

รถประจำทางหยุด ฉันก้มลงอุ้มเจ้าหนูน้อย
ขึ้นมา นี้อาจจะไม่ใช่ความหมายอะไรต่อเขา แต่
ฉันก็ยังเลือกทำได้ดี ถึงอย่างไรฉันก็แสดงความ
รักออกมาได้

“ขอบคุณครับ” หนูน้อยกล่าว เอาศีรษะขบ
ไหล่ฉัน เราส่งเขาขึ้นรถประจำทางต่อ และ
โบกมือลา ขณะที่รถวิ่งออกจากป้าย

ตอนนี้ฉันเข้าใจแล้วว่า ความรักมอบให้เพราะ
ว่าทำได้ ♦

ตนใจดี

โดย ราโมนา เบลีย์

ฉันรู้จักอเล็กซ์มาสี่ปีแล้ว เขาอายุ 24 ปี
มองเขาพิการบางส่วนตั้งแต่กำเนิด เขา
เป็นคนหนึ่งที่ชมรมสติของเรานำอาหารไปมอบ
ให้ แต่ละครึ่งที่ฉันนำอาหารไปฝาก เราใช้เวลา
คุยกันประมาณหนึ่งชั่วโมง “ถ้าคุณไปไหนก็ได้
ในโลกนี้” ฉันถามเขาหลายครั้ง “คุณจะไปไหน”
คำตอบเขาเหมือนเดิมทุกครั้งคือ เซนต์ปีเตอร์ส
เบิร์ก รัสเซีย

ปีที่แล้วเขาสำเร็จการศึกษาจาก
มหาวิทยาลัย ระดับเกียรตินิยม เนื่องจากเขา
บรรลุความสำเร็จขั้นพิเศษ เขาได้รับตัวเครื่อง
บินไปเซนต์ปีเตอร์สเบิร์กสองที่นั่ง ซึ่งเป็นของ
ขวัญจากครอบครัวหนึ่งที่ได้ยินเรื่องเขา ผ่าน
โปรแกรมแจกอาหาร

อเล็กซ์มีความสุขเหลือล้น จนนอนไม่หลับ
คุณแม่เขาก็นอนไม่หลับเช่นกัน เพราะกังวลว่า
จะเอาเงินมาจากไหนสำหรับค่าใช้จ่ายอื่นๆ ใน
การเดินทางครั้งนี้ การไปเยือนปีเตอร์สเบิร์กสี่
วัน จะมีค่าใช้จ่ายพอๆ กับการอยู่บ้านเป็นเวลา

หลายเดือน เธอไม่มีเงินเก็บมากขนาดนี้

เขามองหาช่องทางแบ่งค่าใช้จ่ายห้องพัก เมื่อ
ผู้จัดการโรงแรมแมริออทที่เซนต์ปีเตอร์สเบิร์ก
ได้ยินเกี่ยวกับอเล็กซ์ เขาเสนอห้องพักเป็น
อภินันทนาการทั้งหมดเลย รวมทั้งอาหารเช้า
ด้วย รวมทั้งบริการรับส่งจากสนามบิน

ผู้อำนวยการที่บริษัทสามีของฉัน จัดแจง
จ่ายค่าตัวรถส่วนตัวรอบเมือง รวมทั้งค่าเข้า
ชมพิพิธภัณฑสถานเฮอร์มิเทจ ซึ่งเป็นพิพิธภัณฑ
สถานศิลปะงามที่สุดแห่งหนึ่งของโลก และปีเตอร์
ฮอฟ ซึ่งเป็นพระราชวังฤดูร้อน ของพระเจ้า
ซาร์ปีเตอร์มหาราช นี่เป็นความทรงจำยอด
เยี่ยมในชีวิต!

ผู้คนใจดี และอยากทำดี ถ้ามีคนสองสามคน
ซึ่งไม่รู้จักกันด้วยซ้ำ สร้างความแตกต่างให้แก่
อเล็กซ์ได้ เราจะทำอะไรได้มากแค่ไหน ถ้าเรา
ผนึกกำลังกัน เพื่อวัตถุประสงค์ที่ชัดเจน ในการ
สร้างสรรค์สังคม และมอบแรงชักจูงเพื่อช่วยให้
อีกหลายชีวิตดีขึ้น ♦

การโอบอ้อมเพื่อนพ้อง

ข้อควรคิด

ครอบครัวคนเรามีหลากหลาย การทะเลาะเบาะแว้งส่วนมากที่เกิดขึ้น เป็นเพราะผู้คนขาดความโอบอ้อมผ่อนผัน ต่อหนทางที่คนอื่นมองโลก การรู้จักโอบอ้อมผ่อนผัน เป็นหลักสำคัญในการสร้างสรรค์โลกให้น่าอยู่ยิ่งขึ้น

— โรเบิร์ต เอลัน

การเคารพเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน ปฏิบัติต่อเขาด้วยความยุติธรรม ไม่เห็นพ้องอย่างตรงไปตรงมา ขึ้นขมมีตรภาพ หยั่งดูความนึกคิดที่มีต่อกันอย่างจริงใจ ร่วมงานกันเพื่อเป้าหมายเดียว และช่วยกันบรรลุผล ไม่มีการกล่าวเท็จที่บ่อนทำลาย ไม่มีความหวาดกลัวที่เหลวไหล ไม่มีความโกรธที่บั่นทอนจิตใจ

— บิล แบรดลีย์ (เกิดปี 1943)

เมื่อคุณค้นพบสันติสุขในใจ คุณก็จะเป็นผู้ที่อยู่กับคนอื่นได้อย่างสงบ

— พิช พิลกริม (ค.ศ.1908-1981)

พลังภายในตัวเรา ประสบการณ์ และความจริง ไม่มีวันสูญสิ้น ถูกทำลาย หรือพรากไปได้ ทุกคนมีค่ามาแต่กำเนิด และสร้างประโยชน์ให้ชุมชนได้ เราทุกคนปฏิบัติต่อกันด้วยศักดิ์ศรีและความเคารพได้ ซึ่งเปิดโอกาสให้เราใช้ชีวิตเต็มที่ โดยช่วยกันค้นหาและพัฒนาพรสวรรค์ที่มีเอกลักษณ์พิเศษไม่เหมือนใคร เราแต่ละคนสมควรได้รับการปฏิบัติเช่นนี้ และเราต่างก็หยิบยื่นให้ผู้อื่นได้ — ผู้ประพันธ์นิพนธ์นาม

เราต้องส่งเสริมให้มีการโอบอ้อมผ่อนผันและความเข้าใจมากขึ้น ในหมู่ผู้คนทั่วโลก ไม่มีสิ่งใดที่เป็นภัยอันตรายต่อความพยายามสร้างสันติสุขและการพัฒนา มากยิ่งไปกว่าโลกที่แบ่งแยกในด้านศาสนา เชื้อชาติ หรือวัฒนธรรม แต่ละประเทศ ในหมู่ชนชาติต่างๆ เราต้องพยายามส่งเสริมความสามัคคี โดยยึดพื้นฐานที่ความเป็นมนุษย์ร่วมกัน

— โคฟี อันนัน (เกิด ค.ศ.1938)

ถ้าคุณมัวแต่ตัดสินผู้คน คุณก็จะมีเวลารักเขา

— แม่อธิการเทเรซ่า (ค.ศ.1910-1997)